

Arrest

nr. 291 733 van 11 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HALSBERGHE
Canadaplein 1/glv
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HALSBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 28 april 2010 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 4 mei 2011.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 23 januari 2012 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd op 15 mei 2012 bij arrest nr. 81 341.

Op 30 juni 2014 neemt het CGVS opnieuw een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 138 035 van 6 februari 2015 bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal van 30 juni 2014 en sluit hij de verzoeker uit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire-beschermingsstatus.

Op 7 juli 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues). Dit bevel wordt vernietigd bij 's Raads arrest nr. 164 242 van 17 maart 2016.

Op 5 april 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw om de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker af te geven (bijlage 13^{quinq}ues). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 183 022 van 27 februari 2017 de beslissing vernietigt. Verweerders cassatieberoep voor de Raad van State wordt verworpen bij arrest nr. 241 623 van 29 mei 2018.

In mei 2015 keert verzoeker terug naar Irak.

Op 16 maart 2019 keert verzoeker terug naar België en op 21 januari 2020 dient hij een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek niet-ontvankelijk op 6 mei 2021. Het beroep tegen voormelde beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 268 143 op 11 februari 2022.

Op 23 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten

Naam: A.-N. M.

Voornaam: B.

Geboortedatum: (...)1957

Geboorteplaats: Musayab

Nationaliteit: Irak

In voorkomend geval, alias wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart samen te wonen SINDS 28/05/2020 TE OOSTENDE, (...) met A. N. I. (rrn ...) en verklaart een zoon A.-N. M. (rrn ...) te hebben. Laatste adres gekend te België, postcode 3891, (...). Sinds 2015 Ambtshalve afgeschreven op adres.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM" (RW, nr. 189065 van 28.06.2017).

Uit het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met zijn toekomstige echtgenote. Hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn partner.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.

Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21.01.2020 werd bij beslissing van 06.05.2021 als niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep tegen deze beslissing ingediend op 06.05.2021 werd op 19.05.2021 door RW verworpen."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, juncto artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

De verwerende partij heeft in casu geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“III.A.1 Enig middel

Schending van de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 Juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 Vr. W. 15.12.1980 juncto schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in hoofde van verweerster, tevens schending van arts 3 en 8 EVRM

‘De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen’ (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

‘De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen’ (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678.) quod non in casu.

III.A.1.1. In de bestreden beslissing verwijst verweerster louter naar art. 7 al. 1 Vr.W. 15.12.1980.

Onverlet dat verzoeker thans inderdaad in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum doet dit geen afbreuk aan het feit dat verweerster op 23.01.2023 niet dienstig louter kan verwijzen naar art. 7 al. 1 Vr.W. 15.12.1980 teneinde lastens verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Immers luidt art. 7, eerste lid 1 ° Vr.W Vr.W. (eigen cursivering en onderlijning) :

‘Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1 ° wanneer hij langer in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

zodat het feit dat verzoeker thans in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de geldige documenten/geldig visum niet automatisch tot gevolg heeft dat de bestreden beslissing dient te worden genomen door verweerster voor zover dit een beslissing om het grondgebied te verlaten, inhoudt.

Verweerster maakt in de bestreden beslissing enkel verwijzing naar het feit dat er in hoofde van verzoeker een intentie zou zijn tot huwen met Mevrouw I. S. S. A. N. gemachtigd tot verblijf in het Rijk en dit terwijl verzoeker reeds met haar gehuwd is (zie nuttig stukken 2, 4 en 5) en de procedure tot registratie van dit huwelijk hangende is.

Zodoende is de bestreden beslissing in elk geval (ook materieel) niet wettig gemotiveerd en dient vernietigd. Tevens is ze genomen in strijd met art. 8 EVRM dat het recht op een gehuwd privé-leven garandeert in hoofde van verzoeker.

III.A. 1.2. Te meer mede gelet op Art. 7 Vr.W. gelezen in samenhang met art. 3 EVRM naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) :

‘Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen’

hetgeen een absoluut recht betreft en gelet de directe werking in de interne Belgische rechtsorde van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (hierna en hiervoor EVRM), dient verweerster in elk geval rekening te houden met de specifieke omstandigheden dewelke hebben geleid tot het eerdere verblijf van verzoeker op het grondgebied en dit gelet het verblijf van verzoeker thans bij zijn echtgenote te Oostende is terug te brengen tot de omstandigheden waarin hij verkeerde in IRAK en

kan/dient verweerster zich te onthouden van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten lastens verzoeker aangezien verweerster zodoende met de bestreden bestreden beslissing waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten, daarbij geen enkele rekening heeft gehouden met de situatie van verzoeker zowel in het Rijk als in het herkomstland, aangezien verzoeker tevens bescherming geniet onder toepassing van art. 3 EVRM.

Zodoende heeft verweerster bij het afleveren van de thans bestreden bestreden beslissing opnieuw geen enkele rekening gehouden met alle elementen van essentieel belang bij het al dan niet betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten lastens verzoeker nu zij de meer voordelige bepalingen van het internationaal verdrag zijnde het EVRM niet ten voordele van verzoeker laat doorwerken, minstens bij het nemen van de bestreden beslissing en hier ook geen rekening mee lijkt te willen houden, niettegenstaande het eerdere arrest van 29 mei 2018 nr. 241.623 waarbij de Raad van State het administratief beroep ingeleid door verweerster heeft verworpen, gelet de eerdere beslissing van Uw Raad met nr. 183.022 van 27 februari 2017 waarbij een eerder bevel het grondgebied te verlaten genomen lastens verzoeker werd vernietigd (stuk 8) én gelet het arrest van Uw Raad van 11 februari 2022 met nummer 268 411 (stuk 9) waar op pagina 5/13 uitdrukkelijk wordt vermeld dat in de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 6 mei 2021 waarbij het navolgend verzoek tot internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard, tevens wordt gesteld dat een verwijdering of terughrijving van verzoeker naar IRAK het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van arts 48/3 en 48/4 Vr. W. 15.12.1980.

De thans bestreden beslissing schendt derhalve artikel 7 Vr.W. 15.12.1980 gelezen in samenhang met arts. 3 en 8 EVRM alsmede het artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 gelezen in samenhang met het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur gelet de draagwijdte van de bestreden beslissing en de gevolgen die ze voor verzoeker sorteren.

Een gedwongen terugkeer naar zijn herkomstland zal een folterende behandeling blijken in de zin van art. 3 EVRM en zodoende dient de thans bestreden beslissing ook om deze reden te worden vernietigd na schorsing."

3.2 Verzoeker voert de schending aan van de formele motiveringsplicht.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 en door artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222; RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

De bestreden beslissing is ondermeer genomen met toepassing artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, die bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt evenwel dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet of kan worden afgegeven wanneer dit bevel hogere verdragsrechtelijke normen zou schenden. Artikel 3 van het EVRM maakt onmiskenbaar een dergelijke, hogere verdragsrechtelijke norm uit. Ook de Raad van State heeft reeds bevestigd dat *“geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het E.V.R.M.”* (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; in eenzelfde zin omtrent artikel 8 van het EVRM: RvS 26 juni 2015, nr. 231.762)

In de voorliggende zaak stelt de Raad samen met de verzoeker vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 juni 2014 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 138 035 van 6 februari 2015 van de Raad. In diezelfde beslissing sprak de commissaris-generaal zich als volgt uit omtrent de terugleiding van de verzoeker naar zijn land van herkomst, Irak: *“Niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie overeenkomstig artikel 1, F (a), meent de Commissaris-generaal evenwel dat het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, waar volgens uw verklaring uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.”*

Op 5 april 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw om de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker af te geven (bijlage 13quinquies). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 183 022 van 27 februari 2017 de beslissing vernietigt omdat er geen onderzoek is gebeurd van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met de niet-terugleidingsclausule van de CGVS. Verweerders cassatieberoep voor de Raad van State werd verworpen bij arrest nr. 241 623 van 29 mei 2018.

Vervolgens dient verzoeker op 21 januari 2020 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Deze aanvraag wordt door de CGVS niet-ontvankelijk verklaard op 6 mei 2021 doch bevat eveneens het volgend advies: *“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en van het volledige administratieve dossier, elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”* Het beroep tegen voormelde beslissing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 268 143 van 11 februari 2022.

In de bestreden beslissing waarin onder de rubriek *“nationaliteit”*, *“Irak”* werd ingevuld, wordt helemaal niets gemotiveerd over het voormelde advies.

Nochtans kan verzoeker die verwachting koesteren. De bestreden beslissing is immers een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet, waarmee de betrokken vreemdeling dus een terugkeerverplichting wordt opgelegd. De *“terugkeer”* wordt in artikel 1, 5° van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als het feit dat de betrokkene *“terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf”*. Het gaat dus niet om eender welk land naar keuze van de betrokkene (cf. RvS 9 maart 2020, nr. 247.254).

Uit niets blijkt dat er op enig ogenblik sprake is geweest van een ander land dan verzoekers land van herkomst, Irak, waarnaar hij geacht wordt terug te keren. Het komt dan aan de verwerende partij toe om te motiveren waarom verzoeker een verplichting heeft om terug te keren naar Irak, ondanks het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 6 mei 2021 uitdrukkelijk heeft gesteld: *“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en van het volledige administratieve dossier, elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”* Dit betreft een advies in de zin van artikel 55/2, tweede lid/ artikel 57/6, §1, 11° van de Vreemdelingenwet.

In de memorie van toelichting kan worden gelezen: *“De adviezen van het CGVS over een eventuele verwijdering van het grondgebied hebben betrekking op de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Het advies van het CGVS spreekt zich uit over de insluitingsvoorwaarden voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire beschermingsstatus, respectievelijk het al dan niet bestaan in hoofde van betrokkene van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Hierdoor heeft het advies van het Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betrekking op de verenigbaarheid van de verwijderingsmaatregel met de twee aspecten van artikel 3 van het EVRM waarvoor het CGVS bevoegd is en die het daadwerkelijk kan beoordelen.”* (Parl.St. Kamer, 2014-2015, DOC 54 1197/001, p.6).

Indien de verwerende partij dergelijk advies niet wenst te volgen en toch een verwijderingsmaatregel treft, bijvoorbeeld omdat ze het advies niet langer actueel acht, komt het haar toe hierover te motiveren. *In casu* kan echter in de bestreden beslissing niet worden gelezen waarom de verwerende partij het advies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opzij schuift. Evenmin blijkt dat de verwerende partij de mogelijkheid voor verzoeker tot terugkeer naar zijn land van herkomst aan enig onderzoek heeft onderworpen, ondanks het voormeld advies.

De door verzoeker aangehaalde schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht is dan ook gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een bespreking van het resterend onderdeel van het middel dringt zich dan ook niet op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN